

Петруна се исчерви и свали надолу очитѣ.

— Съвѣтвамъ те, иди!

— Но азъ не знамъ какъ да му се моля! бореше се Петруна.

— Моли се, както знаешъ... Заплачи прѣдъ него. Ти имашъ четири дѣца, които искатъ да ядхтъ. — Зарадъ тѣхъ ти ще знаешъ какво да кажешъ и какво да направишъ. Майка си. Падни на колене, плачи, цалуни му ако трѣбва и краката, но службата грабни! Тая служба е животътъ ни, чувашъ?

— Охъ, чакай ме да се окопитж! да се размислж!

— Нѣма размисляне, облѣчи се!

— Какъ, сега?

— Още тазъ минута, врѣмето не търпи отлагане.

Ако не вземешъ службата още днесъ — утрѣ ще бжде късно, па и неудобно: той ще бжде тогава въ канцеларията си.

— Ами нѣма ли тамъ да идж?

— Не, у тѣхъ.

— У тѣхъ?

— Какво има? На този часъ той е у тѣхъ си. Само у дома му можешъ подробно да му расправишъ халътъ ни, да му приплачишъ, да го смилишъ. Женската дума по има значение. Една сълза отъ жена струва повече отъ сто краснорѣчия мжжки и сто важни прѣпорѣки... А тебе Чардашевски те познава и уважава: не може да ти откаже на тебе... Иди! Отъ тебе зависи сичко, ти си послѣдната надежда, която ни остая, послѣдното срѣдство за спасение, сламката за която се фашамъ, за да не идж въ бездната... Ако и ти, жена ми, нещешъ да ми помогнешъ, тогава щж си завиж свѣтътъ на нѣкъдѣ, да се не чуж, не видж... Да не гледамъ баримъ какъ мржтъ дѣцата отъ гладъ.

Петрунинитѣ очи се насълзихъ.

— Защо плачешъ?